

Po 2. světové válce se stal zámek sociálním zařízením (ústavem) pro sirotky, důchodce, a nakonec ženy s mentálním postižením. Až do devadesátých let zde mělo trvalý pobyt 100 osob, o které se staraly převážně řádové sestry, ty byly postupně nahrazovány civilními zaměstnanci. Obyvatelky bydlely na velkých pokojích s vysokými zámeckými stropy, na největším pokoji bylo dvacet postelí, toto prostředí nebylo pro život příjemné.

Vybavení budovy se časem obměňovalo – od nemocničního prostředí se upouštělo, protože lidé s postižením prostě nejsou nemocní. Život obyvatel ale plynul tak, jak to bylo běžné v podobných ústavech. Schopnější obyvatelky pomáhaly na zahradě, v kuchyni i s prádlem, ale na výběr neměly. Méně schopné se téměř nedostávaly ven. Pracovnice pro ně organizovaly různé akce, byla možnost se setkávat i s lidmi z jiných ústavů. Akce byly plánovány personálem a probíhaly hromadně. Tím, že nebyly časté, byly předmětem dlouhých příprav a těšení se. Ani tato snaha pracovníků nemohla odvrátit silnou izolaci obyvatelek od okolního světa a jejich závislost na ústavu.

To změnil až proces transformace, který začal v roce 2008 a postupně se ukázalo, že rozchod sociálních služeb a budovy zámku je nejlepším řešením pro obě strany. Postupně lidé odcházeli do nových bytů nebo běžných domků a asistenti jim začali pomáhat realizovat normální potřeby, a tak se jejich život stával „lidským“ se všemi obyčejnými radostmi i starostmi. Poslední lidé s postižením odešli ze zámku 15. 2. 2016. Do zámku by se již nikdo z nich nechtěl vrátit žít.

Zámku se vrací jeho dávná krása a kouzlo a zároveň lidé s postižením a pracovníci potvrdili, že velké ústavy nesmějí mít už v naší společnosti místo.

Pracovníci Domova NaNovo, p. o., Poštovní 912, Butovice, 742 13 Studénka